

1

FOC ȘI PLOAIE

·0Y)3Ih4H(ChY4

14 NOIEMBRIE, 1.33 A.M.

BRITISH MUSEUM

LONDRA, ANGLIA

Harry Masterson avea să fie mort în treizeci de minute.

Dacă ar fi știut asta, și-ar fi fumat ultima țigară până la filtru. O stinse însă, turtind-o după numai trei fumuri, și-și îndepărtă norul de fum din jurul feței. Dacă ar fi fost prins fumând în afara camerei de odihnă a paznicilor, ar fi fost făcut cu ou și cu oțet de nemernicul de Fleming, șeful pazei muzeului. Harry se afla deja în vizorul lui pentru întârzierea de două ore înregistrată la schimbul de săptămâna trecută.

Harry înjură printre dinți și-și băgă în buzunar țigara stinsă. Avea s-o termine în următoarea pauză... adică, dacă aveau pauză în noaptea asta.

Un tunet răsună străpungând pereții de cărămidă. Furtuna de iarnă, cu tunete și fulgere, lovise chiar după miezul nopții,

inițial cu un ropot de grindină, urmat de un potop de ploaie care amenința să ia Londra pe sus și s-o verse în Tamisa. Fulgerele bântuiau pe cer în forme liniare de la un orizont la altul. Potrivit spuselor meteorologului de la BBC, era una dintre cele mai cumplite furtuni cu descărcări electrice de mai bine de zece ani încoace. Jumătate de oraș rămăsese complet în beznă, copleșită de un spectaculos baraj de fulgere.

Și, după cum îi hărăzise soarta lui Harry, jumătatea sa de oraș era cea cufundată în beznă, incluzând British Museum de pe Great Russell Street. Chiar dacă aveau generatoare de curent electric de rezervă, întreaga echipă de pază fusese chemată la serviciu pentru protejarea suplimentară a bunurilor muzeului. Aceștia aveau să ajungă în următoarea jumătate de oră. Însă Harry lucra în schimbul de noapte și era în tură când se oprise curentul. Și, deși camerele video de supraveghere încă mai erau operaționale pe rețeaua de urgență, Fleming le ordonase lui și celorlalți paznici din tură să patruleze în stare de alertă cei patru kilometri de coridoare ai muzeului.

Asta însemna să meargă separat.

Harry își scoase lanterna și-o îndreptă înspre coridor. Ura să facă ronduri noaptea, atunci când muzeul era cufundat în beznă. Singurele lumini veneau de afară, prin geamuri, de la stâlpii de iluminat stradal. Însă acum, din cauza căderii de tensiune, chiar și acele lumini se stinseseră. Umbrele macabre ale nopții erau împrăștiate doar de beculețele roșii ale lămpilor de veghe de voltaj scăzut.

Harry avusese nevoie de o doză mică de nicotină pentru a-și face curaj, însă nu putea să mai amâne să-și ducă la bun sfârșit misiunea. Fiind ultimul pe lista paznicilor din schimbul de noapte, fusese desemnat să verifice holurile aripii de nord, cel mai îndepărtat punct din rețeaua lor subterană de pază. Însă asta nu însemna că nu putea s-o ia pe scurtătură. Prin

armare, făcu stânga-mprejur și se îndreptă spre ușa care dădea în Curtea Reginei Elisabeta a II-a.

Această curte centrală, întinsă pe aproape un hectar, era înconjurată de cele patru aripi ale British Museum. Chiar în centrul său se înălța Sala de lectură circulară, cu cupolă din aramă, una dintre cele mai valoroase biblioteci din lume. Pe deasupra, întreaga curte de 0,8 hectare fusese acoperită de o cupolă gigantică, având panouri triunghiulare, proiectată de Foster & Partners, creând astfel cea mai mare piață acoperită din Europa.

Folosindu-și cheia de acces, Harry se aplecă și pătrunse în spațiul imens. La fel ca restul muzeului, curtea era cufundată în întuneric. Ploaia răpăia pe acoperișul de sticlă de deasupra. Cu toate acestea, ecoul pașilor lui Harry reverbera prin spațiul deschis al curții. Un alt fulger sfâșie cerul. Acoperișul, împărțit într-o mie de ochiuri de geam triunghiulare, se luminea brusc, după care întunericul se așternu iarăși peste muzeu, acoperindu-l odată cu ploaia.

Urmă un tunet, pe care-l resimți adânc în piept. Acoperișul zăngăni și el. Harry se ghemui ușor, temându-se că întreaga structură avea să se prăbușească peste el.

Traversă curtea și se îndreptă spre aripa de nord. Ocoli zona centrală a bibliotecii. Afară fulgeră din nou, luminând locul pentru câteva momente. Niște statui uriașe, pierdute în beznă, apărură ca din neant. *Leul din Cnidos* își înălța coama lângă capul enorm al unei statui din Insula Paștelui. După care fulgerul dispăru și întunericul înghiți totul în jur.

Harry simți un fior, iar pielea i se făcu ca de găină.

Mări pasul. Înjură printre dinți la fiecare mișcare.

– Mama mă-sii de treabă...

Înjurătura îl ajută să se calmeze.

Ajunse la ușile aripii de nord și se strecură înăuntru, unde-l întâmpină mirosul familiar de mucezeală și amoniac. Se simțea mai bine, acum că era din nou înconjurat de ziduri solide. Își plimbă raza lanternei de-a lungul coridorului lung. Deși nu părea să lipsească nimic, i se cerea să verifice fiecare galerie a acestei aripi. Își făcu un calcul rapid. Dacă se grăbea, putea să-și termine rondul astfel încât să aibă timp suficient să mai tragă câteva fumuri din țigară. Încurajat de perspectiva unei noi doze de nicotină, o luă în jos pe hol, cu fasciculul luminos al lanternei îndreptat în față.

Aripa de nord devenise gazda expoziției aniversare a muzeului, o colecție etnografică exhaustivă, care-și propusese să ilustreze realizările omenirii de-a lungul epocilor și cuprinzând toate culturile. Asemenea galeriei egiptene cu mumiile și sarcofagele sale. Trecu repede pe lângă diferite galerii: Celtică, Bizantină, Rusească, Chinezească. Fiecare set de camere era blocat printr-un grilaj de siguranță. Odată cu întreruperea curentului însă, ușile se deschiseseră automat.

În cele din urmă, se văzu și capătul coridorului.

Majoritatea colecțiilor din galerii erau găzduite aici numai temporar, fiind transferate de la Museum of Mankind pentru sărbătoarea aniversară. Însă, din câte-și amintea Harry, galeria din capăt fusese dintotdeauna aici. Găzduia exponatele arabe ale muzeului, o colecție de antichități neprețuite din Peninsula Arabică. Galeria fusese dată în folosință de o familie care o sponsorizase, o familie care se îmbogățea de pe urma afacerilor cu petrol din regiune. Se spunea că donațiile menite menținerii în permanență a unei asemenea galerii la British Museum se ridicau până la cinci milioane de lire pe an.

O astfel de dăruire era demnă de tot respectul.

Sau poate că nu.

Pufnind cu gândul la risipirea prostească a unei asemenea sume de bani, Harry își plimbă spotul luminos al lanternei de-a lungul plăcii de bronz, gravate, aflate deasupra ușii de la intrare: GALERIA KENSINGTON. De asemenea cunoscută și ca „The Bitch's Attic”¹.

Cu toate că Harry n-o cunoscuse pe Lady Kensington, din discuțiile purtate cu colegii, era clar că orice semn de desconsiderare a galeriei sale – praf pe una dintre vitrine, o etichetă de prezentare cu o pată pe ea, un obiect din antichitate amplasat necorespunzător – atrăgea după sine cele mai severe observații. Galeria era proiectul ei personal, căruia îi acordase o atenție specială, și nimeni nu rezistase în fața furiei sale. Unii chiar își pierduseră slujbele în urma valurilor făcute de ea; așa stăteau lucrurile până și cu un fost director.

Această neliniște îl făcu pe Harry să mai zăbovească puțin de câteva minute în fața grilajului de siguranță al galeriei. Își plimbă lanterna în jurul camerei de la intrare mult mai mult decât o făcea de obicei. Din nou, din câte-și putea da seama, totul era în ordine.

Când dădu să plece, observă o mișcare. Înțepeni, cu lanterna îndreptată în jos, spre pardoseală.

Într-una dintre încăperile mai îndepărtate ale Galeriei Kensington, o lumină albastruie rățacea încetișor, lăsând în urmă umbre.

O altă lanternă... mai era cineva în galerie...

Harry simți cum inima îi bătea în gât. O spargere. Se sprijini de peretele din apropiere. Degetele căutară cu disperare stația radio. Prin ziduri, tunetul reverberă, sonor și profund.

Mânui cu stângăcie stația.

– Am un posibil intrus, aici, în aripa de nord. Spuneți-mi ce să fac, vă rog.

¹ „Mansarda Jigodiei” (în lb. engleză, în original)

Așteptă răspuns din partea șefului de tură. Poate că Gene Johnson era un dobitoc, însă fusese ofițer în rândurile RAF¹. Știa în ce rahat se află.

Vocea bărbatului îi răspunse la apel, însă întreruperile îi mâncară majoritatea cuvintelor, ca urmare a interferențelor provocate de descărcările electrice.

– ... posibil... ești sigur?... așteaptă până când... sunt grila-jele asigurate?

Harry se holbă în spate la grilajele de securitate lăsate în jos. Bineînțeles că ar fi trebuit să verifice dacă fuseseră forțate. Fiecare galerie avea o singură intrare care dădea în coridor. Singura cale de a mai pătrunde în acele săli era printr-una dintre ferestrele de sus, însă acestea erau prevăzute cu sisteme de alarmă împotriva intrării prin efracție. Și, deși furtuna pusese la pământ alimentarea cu energie electrică, generatoarele de rezervă menținuseră rețeaua de securitate conectată. Nici un fel de alarmă nu se înregistrase la postul central de comandă.

Harry își imaginează că Johnson deja comuta camerele de supraveghere, trecând rapid prin această aripă, năpustindu-se asupra Galeriei Kensington. Îndrăzni să mai arunce o privire către suita de cinci camere. Lumina continua să strălucească în adâncurile galeriei. Nu părea să aibă țintă, ca în cazurile când era folosită de un hoț. Verifică rapid grilajul de siguranță. Încu-ietoarea sa electronică afișa o lumină verde. Nu fusese forțată.

Se uită din nou la lumina strălucitoare. Poate că nu era decât lumina farurilor unei mașini în trecere, lumină ce se reflecta prin geamurile galeriei.

Vocea lui Johnson în stație, întretăiată, îl făcu să tresară.

– N-am prins nimic pe camera vi... Camera cinci a murit. Rămâi aco... ceilalți sunt pe drum.

¹ RAF – Royal Air Force – Forțele Aeriene Regale

Restul cuvintelor dispărură în eter, ciuntite de descărcările electrice de-afară.

Harry rămase lângă grilaj. Ceilalți paznici aveau să-i sară în ajutor. Și dacă nu era nici un intrus? Dacă nu erau decât niște faruri care măturau perimetrul? Deja se avea la cuțite cu Fleming. Tot ceea ce-i mai trebuia era să se facă de râs.

Riscă și-și ridică lanterna.

– Hei tu, de-acolo! strigă el.

Se gândise c-o să pară autoritar, însă vocea i se auzi mai mult ca un scâncet jalnic și neplăcut.

Momentan, nu percepu nici o schimbare în modul în care se plimba lumina de colo-colo, părând că se îndreptă și mai în mult în străfundurile galeriei – nu sub imboldul panicii, ci doar cu un ritm lent, șerpuitor. Nici un hoț nu putea să aibă atâta tupeu.

Harry se așeză în fața încuietorii electronice a grilajului și-și folosi cheia de acces ca s-o deschidă. Împinse grilajul suficient de sus ca să se poată strecura în patru labe și intră în prima sală. Se îndreptă de spate și ridică lanterna din nou. Refuză să se rușineze de panica sa de moment. Ar fi trebuit să investigheze mai amănunțit înainte să dea alarma.

Însă răul fusese făcut. Cel mai bun lucru pe care putea să-l facă era să salveze puțin situația lămurind misterul de unul singur.

Strigă din nou, ca să fie sigur:

– Serviciul de pază! Nu mișca!

Strigătul său n-avu nici un efect. Lumina continua să avanseze într-un ritm susținut, dar șerpuitor, înspre adâncul galeriei.

Se uită înapoi spre grilaj. Colegii lui aveau să apară într-un minut.

– La dracu', murmură printre dinți.

Intră grăbit în galerie, urmărind lumina, hotărât să-i afle cauza înainte să sosească și ceilalți.

Abia aruncând o privire, trecu de comorile de o valoare neprețuită și de o importanță eternă: vitrine de sticlă adăpostind tablă de argilă din epoca regelui asirian Assurbanipal; statui greoaie de piatră datând dinaintea persilor; săbii și arme din fiecare epocă; piese din fildeș fenician aparținând regilor și reginelor antice; chiar până și o primă variantă tipărită din *O mie și una de nopți* sub titlul său original, *Moralistul oriental*.

Harry continuă să cerceteze sălile, trecând de la o dinastie la alta – din timpul Cruciadelor până la nașterea lui Hristos, de la vremurile de glorie ale lui Alexandru cel Mare până la epocile Regelui Solomon și ale Reginei din Saba.

În cele din urmă, ajunse în cea mai îndepărtată încăpere, una dintre cele mai mari. Conținea obiecte de mare interes pentru un naturalist, toate din regiunea respectivă: pietre rare și bijuterii, rămășițe fosilizate, unelte din Neolitic.

Surșa de lumină. În mijlocul camerei cu cupolă, un glob de jumătate de metru de lumină albastruie plutea alene de-a lungul încăperii. Pălăvia și licărea, iar suprafața sa părea să fie alimentată de o vâpaie de-un albastru strălucitor, ce varia constant.

În timp ce Harry se holba la el, globul trecu printr-o vitrină de sticlă ca și cum ar fi fost făcută din aer. Rămase buimac. Un miros de sulf îi ajunse la nări, revărsându-se din bulgărele de lumină azurie.

Globul se rostogoli peste una dintre luminile roșii de veghe și o scurtcircuită cu un sunet distinct. Zgomotul îl surprinse pe Harry și-l făcu să se dea un pas înapoi.

Același destin probabil că-l avusese și camera de supra-vegheare numărul cinci din încăperea din spatele său. Aruncă rapid o privire spre camera din această încăpere. O lumină roșie strălucea deasupra ei. Încă mai funcționa.

Ca și cum ar fi observat ce-i atrăsese atenția, Johnson reveni în stația radio. Nu se știe de ce acum nu mai existau interferențe.

– Harry, poate că-i mai bine să ieși de-acolo!

Rămase ținut locului, jumătate de frică, jumătate de uimire. În plus, chestia asta fenomenală se îndepărta de el, plutind spre colțul întunecat al încăperii.

Aura strălucitoare a globului lumina o bucată de metal din interiorul unui cub de sticlă. Era o bucată de fier roșu mare cât un vițel, un vițel *ingenunchat*. Eticheta de prezentare o descria ca fiind o cămilă. O asemenea asemănare putea fi calificată în cel mai bun caz drept o stângăcie, însă Harry înțelegea această presupusă descriere. Articolul expus fusese descoperit în deșert.

Lumina plană pe deasupra cămilei de fier.

Harry se dădu precaut un pas înapoi și ridică stația radio.

– Hristoase!

Globul strălucitor de lumină trecu prin sticlă și ateriză deasupra cămilei. Lumina sa clipi și se stinse la fel de rapid ca și cum ai sufla într-o lumânare.

Întunericul care se lăsă brusc îl orbi pe Harry pentru o secundă. Ridică lanterna.

– A plecat...

– Ești în siguranță? se auzi din stația lui.

– Îhi. Ce naiba' a fost asta?

Johnson răspunse, cu teamă și uimire în voce.

– Un nenorocit de fulger globular, cred! Am auzit niște povești de la camarazii aflați la bordul avioanelor militare în timp ce zburau printre trăsnete. Probabil că furtuna l-o fi eliberat în aer. Dar să fiu al naibii, dacă asta n-a fost extrem de strălucitor!

„Nu mai e deloc strălucitor“, se gândi Harry oftând și dând din cap dezaprobator. Indiferent ce mama naibii era, cel puțin îl salvase de ironiile colegilor săi de la pază.

Își lăsă lanterna în jos. Însă și după ce spotul luminos al lanternei fu înlăturat, cămila de fier continuă să strălucească în întuneric. O culoare roșiatică intensă.

– Acum ce mama naibii mai e? murmură Harry, strângând cu putere stația radio.